

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság**

ítélete

Az ügy száma: Gfv.VI.30.461/2021/7.

A tanács tagjai: Dr. Farkas Attila a tanács elnöke

Dr. Csőke Andrea előadó bíró

Dr. Simonné dr. Gombos Katalin bíró

Az I. rendű felperes: felperes1

A II. rendű felperes: felperes2

Az I-II. rendű felperések jogi képviselője: Bolevác és Vörös Ügyvédi Iroda cím1

Az alperes: alperes1

Az alperes jogi képviselője: Dr. Marcingós Ügyvédi Iroda cím2

Az

Az eljárás tárgya: vezető tisztségviselő felelőssége

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél: az alperes

A másodfokú bíróság neve és a jogerős határozat száma: Fővárosi Ítéltábla,
12.Gf.40.105/2021/6.

Az elsőfokú bíróság neve és a határozat száma: Fővárosi Törvényszék,
25.G.40.693/2020/16-I.

Rendelkező rész

A Kúria a jogerős ítéletet hatályában fenntartja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. rendű és a II. rendű felperesek mint egyetemleges jogosultak részére 25.400 (huszonötezer-négyszáz) forint felülvizsgálati eljárási költséget.

Az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

[1] Az alperes a T. Társaság (továbbiakban: adós) önálló cégjegyzési joggal rendelkező vezető tisztségviselője volt alapításától, a társaság tagjai az alperes és az I. rendű felperes voltak. Az adós 2017. november 8. napjától felszámolás alá került, mely eljárásban négy hitelező jelentett be hitelezői igényt összesen 430.383.801 forint összegben. Az egyik hitelező az I. rendű felperes volt 414.417.787 forint összegű igényével. A törvényszék a 2020. február 17-én kelt 10.Fpk.985/2017/33. számú végzésével az adós felszámolási eljárását egyszerűsített módon befejezte és az adóst megszüntette, megállapítva, hogy adósi vagyon hiányában a hitelezői igények kielégítése és a felszámolási költségek megfizetése nem lehetséges. A társaságot a cégbíróság 2020. május 5-ei hatállyal törölte a cégnyilvántartásból.

Az I. rendű felperes keresete és az alperes ellenkérelme

[2] Az I. rendű felperes 2019. szeptember 23-án a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (Cstv.) 33/A. § (1) bekezdése alapján keresetet terjesztett elő az alperes felelősségének megállapítása iránt, állítva, hogy magatartása folytán az adós vagyona csökkent, melyre tekintettel a kielégítetlenül maradt hitelezői igényekért összesen 27.691.576 forint erejéig felelősséggel tartozik.

[3] Keresetében a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztének időpontját 2015. július 16. napjában jelölte meg. A felelősség megállapítására okot adó magatartásként

arra hivatkozott, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően az alperes az adós követeléseinek érvényesítése iránt semmiféle intézkedést nem tett, a követeléseknek az egyes kötelezettek felszámolási eljárásában hitelezői igényként való bejelentéséről nem gondoskodott. Az adósnak okozott vagyonvesztést a Q. Kft. „f.a.” vonatkozásában legalább 26.700.000 forint összegben, míg a T. D. Kft. „f.a.” tekintetében 949.827 forintban jelölte meg, ugyanis ezen adósok felszámolási eljárásában a fennálló követelés hitelezői igényként való érvényesítése esetén az adós legalább ilyen összegű kielégítésben részesülhetett volna. A kielégítéshez azért nem jutott hozzá, mert a hitelezői igény bejelentéséről az alperes nem gondoskodott. Nem intézkedett emellett a társaság taggyűlésének az összehívása iránt annak ellenére, hogy a 2014. gazdasági év beszámolója szerint a társaság saját tőkéje veszteség folytán a jegyzett tőke alá csökkent.

[4] Az alperes a 4. sorszámú ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Nem vitatta az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetének I. rendű felperes által megjelölt időpontját. Az alperes és az I. rendű felperes, mint az adós tagjainak viszonyát illetően előadta, hogy megállapodás alapján az I. rendű felperes biztosította a gazdálkodáshoz szükséges forrásokat és az eszközöket, míg az alperes, mint személyesen közreműködő tag felelt a tevékenység ellátásához szükséges alkalmazottak kiválasztásáért, illetve mint vezető tisztségviselő a felperes számviteli apparátusának felhívására eleget tett a számviteli jogszabályokban írt kötelezettségeknek. Úgy vélte, hogy a 2015. és 2016. üzleti évi, valamint a felszámolás kezdetével elkészítendő zárómérleg elkészítésére önhibáján kívül nem volt lehetősége, és ezen okból nem volt lehetősége a felszámolási eljárásban az iratanyagot a felszámoló részére átadni. Erről a felszámolót tájékoztatta, és a részleges iratátadási kötelezettségének eleget tett. Úgy ítélte meg, az adott helyzetben tőle elvárható feladatait a hitelezői érdekek figyelembevételével látta el. Kitért arra is, hogy a gazdálkodási függőségi viszony folytán az adós bankszámlájának tulajdonosa az I. rendű felperes volt. A vezetői tisztségéről 2015. március 27-én lemondott, és nyilatkozatát a társaság további tagja, az I. rendű felperes részére postai úton megküldte, mely lemondás 2015. április 1-jén a felperes székhelyén átvételre került, ezáltal ügyvezetői jogviszonya 2015. május 26. napjával megszűnt. Nyomatékosan hangsúlyozta, hogy a felperes az adósnak nem csupán hitelezője, hanem jelentős gazdasági erőfőlénnel bíró, kvázi uralkodó tagja is volt. A vagyonvesztés tényét és összegyszerűségét is vitatta.

Az első- és a másodfokú bíróság határozata

[5] Az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította. Az ítélet indokolásában megállapította, hogy a lemondás nem felel meg a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 3:25. § (3) bekezdésében előírt követelményeknek, így a lemondás nem hatályosult, az alperes az adós vezető tisztségviselőjének tekintendő.

[6] A törvényszék álláspontja szerint a felelősség vizsgálata szempontjából meghatározó jelentőségű, hogy a felperes nemcsak a hitelezője, hanem jelentős befolyással rendelkező tagja is volt az adós társaságnak, illetve az ún. Quaestor-botrány kirobbanása és ennek eredményeként az, hogy az alperes a társaságban ezt követően milyen tevékenységi lehetőségekkel rendelkezett. A bizonyítási eljárás eredményeként megállapította, hogy alperes az ügyvezetői feladatait megkísérelte ellátni annak ellenére, hogy önhibáján kívül nem rendelkezett a társaság iratanyagával, illetve a kereseti kérelemben megjelölt adósok

tekintetében a hitelezői igények érvényesítéséhez szükséges regisztrációs díj megfizetése pénzeszközök hiánya miatt hiúsult meg.

[7] Az alperes bizonyította, hogy feladatait a hitelezői érdekek elsődlegessége alapján látta el, azaz a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően a hitelezői veszteségek elkerülése, csökkentése érdekében olyan magatartást tanúsított, amely általában a vezető tisztségviselőtől az adott helyzetben elvárható, és minden elvárható intézkedést is megtett. Nem hagyható figyelmen kívül, hogy az alperes ügyvezetői feladatai ellátására kihatással és befolyással bírt az I. rendű felperes és alperes közötti munkamegosztás, az I. rendű felperesnek e körben betöltött szerepe, illetőleg befolyással bírt az ún. Quaestorbotrányként megnevezett esemény.

[8] Mindezekre tekintettel megállapította, hogy az alperes nem tanúsított olyan magatartást, amely a felelősségét megalapozná. Erre figyelemmel nem vizsgálta az esetleges vagyonsökkenést, mivel a vagyonsökkenés és a vezető tisztségviselő vezetői feladatainak nem a hitelezők érdekeinek figyelembevételével történő ellátása között okozati összefüggésnek kell fennállnia.

[9] A felperes fellebbezése alapján eljáró másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta, és megállapította, hogy az alperes az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetének 2015. július 16-án történt bekövetkezését követően ügyvezetési feladatait nem a hitelezők érdekeinek a figyelembevételével látta, és ezzel okozati összefüggésben az adós vagyona 27.691.576 forinttal csökkent.

[10] Az ítélet indokolásában elsőként leszögezte: az elsőfokú bíróság a szükséges körben a tényállást feltárta, azonban a másodfokú bíróság nem ért egyet a levont jogkövetkeztetéssel.

[11] A kereseti kérelem elbírálására a Cstv. 2017. július 1. napjától hatályos rendelkezéseit kell alkalmazni. Az irányadó jogszabály biztosítja a vezető számára a felelősség alóli kimentés lehetőségét, azonban az (5) bekezdés szerint, ha a vezető a felszámolás kezdő időpontját megelőzően neki felróhatóan nem vagy nem megfelelően tett eleget a gazdálkodó szervezet éves beszámolója külön jogszabályban meghatározott letétbe helyezési és közzétételi kötelezettségének, vagy nem teljesíti a 31. § (1) bekezdés a)-d) pontja szerinti beszámolókészítési, irat- és vagyonátadási, továbbá tájékoztatási kötelezettségét, neki kell bizonyítania, hogy a vezetői tisztségének időtartama alatt nem következett be a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet, vagy ha ilyen körülmény fennáll, a vezetési feladatai ellátása során a hitelezők érdekeit is figyelembe vette. Az e jogszabályhelyhez fűzött indokolás szerint a hitelezőnek elegendő a vezetőt terhelő mulasztást bizonyítania. A vezető kimentheti magát, de a bizonyítási teher megfordul, a jogszabály e körben az alperesre terheli a bizonyítási kötelezettséget.

[12] Az I. rendű felperes keresetében az alperesi felelősség megállapítására okot adó magatartásként arra hivatkozott, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően az alperes, mint az adós vezető tisztségviselője az adós követeléseinek érvényesítése érdekében intézkedést nem tett, az adósai felszámolási eljárásaiban a hitelezői igények bejelentéséről nem gondoskodott, de nem kezdeményezte a taggyűlés összehívását sem.

[13] Az adott ügyben a felek között nem volt vitatott a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezésének időpontja, 2015. július 16., illetve az, hogy az alperes nem teljeskörűen tett eleget a felszámoló felé az iratátadási, valamint a mérleg letétbe helyezési és közzétételi kötelezésének a felszámolást megelőzően. A Cstv. 33/A. § (5) bekezdésében foglalt bizonyítási kötelezettség alapján az alperesnek tehát kellett azt bizonyítania, hogy ez időpontot követően a vezetési feladatai ellátása során a hitelezők érdekeit is figyelembe vette.

[14] Helytállóan érvelt a felperes a fellebbezésében azzal, hogy a törvényszék által a felelősség alóli mentesülés körében értékelt körülmények nem eredményezhetik a felelősség hiányának a megállapítását. Az ugyanis, hogy az I. rendű felperes nem csak hitelezője, hanem tagja is volt az adósnak, adott tényállás esetén, a vezetői felelősség körében nem értékelhető. Az pedig, hogy az I. rendű felperes által kétségbe nem vontan feladatmegosztás volt a tagok között, szintén nem bír jelentőséggel. A vezető felelősségi körébe tartozik ugyanis a társaság ügyeinek az intézése, a munkamegosztás megszervezése, és amennyiben úgy látja, hogy a tag magatartása nem szolgálja a hitelezők érdekeit, mint vezetőnek, a szükséges intézkedéseket meg kell tennie. Hangsúlyozta a másodfokú bíróság, arra vonatkozó adat nem merült fel, mely szerint az I. rendű felperes, mint tag eljárása okozta volna a vagyonszökkenést, és a hitelezői igény kielégítésének a megghiúsulását. Az pedig, hogy az I. rendű felperes, mint tag az általa biztosított szolgáltatások ellátásával felhagyott, nem eredményezi a vezetői kötelezettségek megszűnését, ugyanis a jogszabály az adott helyzetben az ilyen tisztséget betöltő személytől elvárható valamennyi intézkedés megtételét várja el a hitelezői veszteségek elkerülése, csökkentése érdekében. Egyetért a másodfokú bíróság az I. rendű felperessel abban, hogy az ún. Quaestor-botrány kirobbanása és az I. rendű felperes által biztosított tevékenységek beszüntetése után az alperes által tanúsított magatartás elégséges, vezető tisztségviselőtől ilyen helyzetben elvárható intézkedésnek nem tekinthető. Szintén nem eredményezheti a felelősség alóli mentesülést az arra való hivatkozás, mely szerint az I. rendű felperes lényegében a szó hétköznapi értelmében, a működésére nézve rendelkezett jelentős befolyással, különös tekintettel arra, hogy maga sem állította, hogy a tag bármire is utasította volna. Önmagában pedig a társaságok működésének az összefonódása a vezetői felelősségre kihatással nincs.

[15] Megalapozottan hivatkozott az I. rendű felperes arra is, hogy a taggyűlés összehívására a döntéshozó szerv intézkedéseinek kezdeményezése érdekében adott körülmények mellett is lehetőség lett volna. E körben alaptalanul érvelt az alperes azzal, hogy a felperesi vezető 2015. március végétől kényszerintézkedés hatálya alatt állt, így nem volt lehetőség taggyűlés tartására, ugyanis azontúl, hogy a felügyeleti biztos, majd a felszámolóbiztos a szükséges képviseleti joggal rendelkezett, a Ptk. 3:191. § értelmében határozatképtelenség esetén megismételt taggyűlést kell tartani. Az alperesnek a rá vonatkozó szabályok, a Ptk. 3:189. § (1) bekezdése alapján össze kellett volna hívnia a taggyűlést, nem mérlegelhette volna a megtarthatóságát, és a (2) bekezdésében írtak szerinti határozatot kellett volna meghoznia a vezetőtől elvárt felelősségteljes eljárás során. A taggyűlés összehívásának hiányát nem pótolja a felperesi foglalkoztatottak megkeresése, illetve tájékoztatás kérése.

[16] Nem osztotta a másodfokú bíróság a törvényszéknek azt az álláspontját sem, mely szerint az alperes „megkísérelte” ellátni a feladatait, bár önhibáján kívül nem rendelkezett az iratanyaggal. Az adós könyvelését az I. rendű felperes végezte. Az alperesi előadás szerint a lezárt tárgyévek iratanyagát az I. rendű felperes őrizte, míg a tárgyévk dokumentumai a

székhelyen voltak. Az ugyancsak nem vitatott alperesi előadás szerint a 2014. évre vonatkozó mérleget még az I. rendű felperes dolgozói készítették el, azonban az ezt követő időszakban már mérleg, illetve tevékenységet lezáró mérleg nem készült. Tény – amit a meghallgatott tanú vallomása, illetve a csatolt levelezés is megerősített –, hogy az alperes megkísérelte az I. rendű felperesi dolgozókkal, majd az I. rendű felperesi felszámolóval a kapcsolatot felvenni, a szükséges iratokat beszerezni, mely részben eredménnyel is járt, azonban a másodfokú bíróság megítélése szerint az alperes ezen eljárása nem elegendő a felróhatóság hiányának az igazolására a mulasztás körében. Az alperes ugyanis általa is elismerten tudomással bírt arról, hogy az adós tekintetében a szükséges beszámolók nem készültek el 2014. évet követően, azonban e tárgyban konkrét intézkedést nem tett, és az iratok beszerzéséről is csupán 2017. novemberében intézkedett az adós érdekében a meghallgatott tanú. A csatolt levelezés azt igazolja, hogy az alperes felhagyott az ügyvezetői tevékenység ellátásával, és bár tudta, hogy az I. rendű felperes alkalmazottai már nem végezték el a szükséges feladatokat, azonban e körben intézkedést nem tett.

[17] Az alperesnek – éppen az ún. Quaestor-botrányra való tekintettel – gondoskodnia kellett volna az adós vagyonának megőrzéséről, követeléseinek behajtásáról. A felelősségét nem menti, hogy a feladatmegosztás szerint a szakmai vezetés volt a feladata, míg a könyvelési és adminisztrációs feladatokat a felperesi alkalmazottak végezték, ugyanis a feladatmegosztás nem megfelelő működése esetén a vezető feladata a szükséges intézkedések megtétele. Nem foghat helyt az a hivatkozása sem, mely szerint a pénzeszközök hiánya akadályozta a hitelezői igény bejelentését, a követelések érvényesítését. Az alperes ugyanis meg sem kísérelte akár fizetési felszólítás útján a követelések behajtását, de nem intézkedett a regisztrációs díj megfizetése érdekében a döntéshozó szerv intézkedésének a beszerzéséről sem.

[18] Adott tényállás mellett az, hogy bár az alperes tudomással bírt az I. rendű felperes által vállalt feladatok ellátatlanságáról, valamint a bevétel elmaradásáról, azonban konkrét, határozott intézkedést nem tett a cég iratainak a beszerzése és a követeléseinek behajtása érdekében, a vezetői felelősség megállapítását eredményezi. Pusztán az iratok hollétéről, illetve a tennivalókról való tájékozódás nem elegendő az ilyen tisztséget betöltő személytől elvárható valamennyi intézkedés megtételének az igazolására.

[19] A fentiek alapján a beszámoló közzétételének, illetve az iratátadásnak az elmaradása tekintetében a felróhatóság hiánya nem állapítható meg, mint ahogy annak bizonyítása sem történt meg az alperes részéről, hogy a fizetéseketelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezését követően a vezetőtől elvárható valamennyi intézkedést megtette, de nem fogadható el a legfőbb szerv összehívása elmaradásának indokolása sem. Mivel pedig az alperes nem bizonyította azt sem, hogy vezetési feladatai során a hitelezők érdekét is figyelembe vette, így az ítéletábra nem osztotta azt a törvényszéki álláspontot, mely szerint az alperes sikerrel mentette ki magát a felelősség alól. Ezért az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta.

A felülvizsgálati kérelem és ellenkérelmek

[20] Az alperes a felülvizsgálati kérelmében – tartalma szerint – a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte.

[21] Az ügy érdemére kiható jogszabálysértésként a Cstv. 33/A. § (1) és (2) bekezdésének megsértését jelölte meg, valamint a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 279. §-ának, 346. § (4)-(5) bekezdésének megsértését állította. Álláspontja szerint az adós társaságban meghatározó befolyást gyakorló személy az I. rendű felperes törvényes képviselője volt. A másodfokú bíróság kivette az okozati láncból az I. rendű felperes közrehatását, s az eredmény tekintetében kizárólag az alperest tette felelőssé. Csakhogy az I. rendű felperesi társaság felelőssége pont az okozati lánc megszakítása lett volna. Az adósnak a „közjog körébe tartozó” feladatai ellátásáról az I. rendű felperes gondoskodott, ezért e körben kellett azt is értékelni, hogy az alperes személyét nem érintő büntetőjogi tényállásba ütköző cselekménysor miatt megindult büntetőeljárásban végrehajtott nyomozati és biztosítási cselekmények megszüntették az alperes cselekvési lehetőségét, hiszen az alperes nem rendelkezett adattal arról, hogy milyen hitelezői érdeket kell figyelembe vennie.

[22] Jóllehet nem hívta össze az alperes a taggyűlést, de egy ilyen taggyűlés nem lett volna képes „olyan döntést hozni, majd egy cselekménysort megindítani, mely a hitelezők érdekeinek védelmét elősegíti.”

[23] A Cstv. 33/A. § (4) bekezdése vonatkozásában állította, hogy az alperes a maga részéről mindent megtett, amikor kirobbant a pénzügyi botrány, az alperes már nem volt cselekvési helyzetben. Az nem várható el az ügyvezetőtől, hogy a saját vagyonából állja a társaság kiadásait, az eljárási költségeket.

[24] Álláspontja szerint a perben nem volt külön értékelt a Cstv. 33/A. § (5) bekezdés szerinti felelősség, így arra nem kell kitérni. A Cstv. 33/A. § alkalmazása szempontjából releváns jogi tényeket kellett mérlegelniük a bíróságoknak, a jogerős ítélet az okszerű mérlegelés követelményét sértette [Pp. 279. § (1)-(2) bekezdés, 346. § (4)-(5) bekezdés].

[25] A 2014. évi mérleget 2015. májusában kell előterjeszteni, de az alperesi cselekvési lehetőség 2015. márciusában megszűnt, ezért a másodfokú bíróság okszerűtlenül, a köztudomású tényekkel szemben tette felelőssé az alperest a mérleg kapcsán.

[26] Az adós vagyonának megőrzésére az alperesnek a társaság számviteli iratainak ismeretében lett volna lehetősége. A másodfokú bíróság nem utalt arra, hogy milyen magatartással tehetett volna eleget e törvényi követelménynek az alperes.

[27] Álláspontja szerint irreális, életszerűtlen az az ítélőtáblai várakozás, hogy a taggyűlés érdemben megtertartható lenne, hiszen az I. rendű felperesi társaság működésképtelenné vált.

[28] Logikailag kizárt, hogy az I. rendű felperesi társaság saját ügykörében felmerülő körülmények okozta helyzetet az alperes terhére értékeljék. Az I. rendű felperes a saját felelősségét fedi el a per által.

[29] Utalt arra is, hogy vagyonsökkenés mértékét az ítélet tábla a mérleg adatokból levont következtetéssel állapította meg, az érvényesíteni kívánt követelések megalapozottsága, illetve behajthatósága azonban kétséges.

[30] A jogerős ítélet meghozatalát követően az I. rendű felperes a követelését a II. rendű felperesre engedményezte, aki a perbe önként belépett, a Kúria megállapította, hogy a korábbi felperes I. rendű felperesként, míg a perbe lépett jogutód II. rendű felperesként jár el.

[31] A felperesek felülvizsgálati ellenkérelmükben az ügy érdemét illetően a jogerős ítélet hatályában való fenntartását kérték. Hangsúlyozták, hogy a 2014-es mérleg elkészült, az alperesnek felrótt mérleg hiány (2015. – 2016.) arra az időszakra esik, amikor az alperesnek lehetősége lett volna eleget tenni ügyvezetői kötelezettségeinek.

A Kúria döntése és jogi indokai

[32] A Kúria a jogerős végzést a felülvizsgálati kérelem keretei között vizsgálta felül a Pp. 423. § (1) bekezdése szerint.

[33] E körben kiemeli, hogy az elsőfokú bíróság ítéletében nem találta megállapíthatónak a vezető tisztségviselő jogellenes magatartását, ezért a felelősség további tényállási elemeinek vizsgálatával nem foglalkozott. A másodfokú bíróság a felelősség valamennyi tényállási elemét megállapíthatónak tartotta, ezek közül a felülvizsgálati kérelemben az alperes alapvetően a jogellenes magatartás, illetve a kimentés, valamint szűk körben a vagyonsökkenés mértéke vonatkozásában állította a jogszabálysértést, ezért a Kúria a további tényállási elemet egyáltalán nem vizsgálhatta, és az érintett tényállási elemeket is csak a felülvizsgálati kérelemben megjelölt szempontból.

[34] A felülvizsgálati kérelemben előadottakra tekintettel rámutat, hogy a vagyonsökkenés összegét, vagyis a be nem jelentett követelések értékét a másodfokú bíróság nem kizárólag a mérleg adatokból kiindulva határozta meg, az elsőfokú eljárás iratanyagában (a keresetlevél mellékletei között) rendelkezésre állnak ugyanis azok, az érintett követelések kötelezettjeinek felszámolási eljárásából, illetve felszámolóitól származó okiratok, amelyekből megállapítható, hogy a követelések bejelentésük esetén mennyiben térültek volna meg. A vagyonsökkenés mértékének meghatározása során tehát jogszabálysértés nem történt, azt a keletkezett bizonyítékok megfelelően alátámasztják.

[35] Az nem volt vitatott az eljárásban, hogy az adósnál a meghatározó befolyást gyakorló személy az I. rendű felperes akkori törvényes képviselője volt, ez azonban a fizetési képtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezése után röviddel megváltozott, hiszen az I. rendű felperes felszámolás alá került. Ettől kezdődően az alperes számára egyértelművé kellett válnia annak, hogy az I. rendű felperes korábbi törvényes képviselője nem járhat el, s az adós tevékenységét le kell zárni.

[36] A Kúria egyetért a másodfokú bírósággal abban, hogy a vezető tisztségviselő felelőssége az adós szabályos működéséért fennáll akkor is, ha a meghatározó befolyást

korábban más személy gyakorolta az adós vonatkozásában. E személy felelőssége azért nem merülhetett fel az adott esetben, mert az I. rendű felperes a vagyonszökkenést olyan magatartásokra hivatkozással állította, amelyek felmerülésekor az I. rendű felperes vezetője már semmilyen módon nem gyakorolhatta a befolyását az adóssal kapcsolatban, ebből következően ebben az időszakban – az adós felszámolásának a megindulásáig – kizárólag a vezető tisztségviselő alperes volt az a személy, akinek a kötelezettsége lett volna az adós nevében való fellépés. Az I. rendű felperes ebben az időszakban – 2016. február 16-tól – már felszámolás hatálya alatt állt, az alperesnek pedig mindent meg kellett volna tennie azért, hogy az adós iratainak birtokába jusson, és szabályosan lezárja az adós gazdasági kapcsolatait.

[37] Nem vitásan az adós működése során az I. rendű felperes látta el a könyvelés, nyilvántartás feladatait, valójában az I. rendű felperes egyik feladatának a „kiszervezése” történt az adós létrehozásával. Attól kezdve azonban, hogy az I. rendű felperes a tevékenységét nem tudta végezni, az alperes nem hivatkozhat arra, hogy az I. rendű felperes feladata lett volna az adós „közjog körébe tartozó” feladatainak az ellátása, mert a jogszabályban előírt kötelezettségeinek az ellátását biztosítani kell. Azt a hiányosságot, hogy az alperes nem rendelkezett adattal arról, milyen hitelezői érdeket kell figyelembe vennie, az alperesnek kellett volna pótolnia, neki kellett volna az iratokat megszereznie és a megfelelő módon az adós vagyont kezelnie, arról elszámolnia.

[38] A taggyűlés összehívásával az alperes a jogszabályban előírt kötelezettségének tett volna eleget, annak pedig az ezzel kapcsolatos mulasztás megállapíthatósága szempontjából nincs jelentősége, hogy tudott volna-e a taggyűlés olyan döntést hozni, majd egy cselekménysort megindítani, mely a hitelezők érdekeinek védelmét elősegítette volna. Az adós vagyonának hiányában a taggyűlésen kezdeményezhette volna a pótbefizetés előírását, melyből az eljárási költségek fedezhetők lettek volna. Megjegyzi a Kúria, hogy a vezető tisztségviselő valóban nem kötelezhető a saját vagyonából az eljárási költségek fizetésére, de az alperes mint tag pótbefizetéséből az eljárási költségek – vagy egy részük – fedezhető lett volna.

[39] Tévesen hivatkozott arra is az alperes, hogy a taggyűlést nem lehetett volna megtartani, hiszen az I. rendű felperesnek – függetlenül attól, hogy kényszerintézkedés hatálya alá került – folyamatosan volt képviselője, aki a tagságból eredő jogokat tudta volna gyakorolni.

[40] A Kúria megítélése szerint nem sértette az okszerű megítélés követelményét a másodfokú ítélet, a rendelkezésre álló adatokból – a jogszabályok helyes alkalmazásával – a jogerős ítéletben levont következtetés volt megállapítható a felülvizsgálati kérelemmel érintett tényállási elem tekintetében [Pp. 279. § (1)-(2) bekezdés; 346. § (4)-(5) bekezdés].

[41] Tévesen hivatkozott az alperes arra is, hogy cselekvési lehetősége 2015. márciusában megszűnt, mert az alperesnek mint az adós vezető tisztségviselőjének mindent meg kellett volna tennie az iratok megszerzése érdekében. A Kúria hangsúlyozza, hogy ha egy könyvelést végző társaság felszámolás (vagy kényszerintézkedés hatálya) alá kerül, az a társaság, amelynek a részére a könyvelést végezte, nem hivatkozhat arra, hogy emiatt nincs már cselekvési lehetősége. A társaság vezetőjének mindent meg kell tennie azért, hogy

hozzájusson az irataihoz, s egy másik könyvelést végző cég segítségével tegyen eleget a vagyon kezelésével kapcsolatos kötelezettségének.

[42] A felülvizsgálati kérelemben megjelölt okokból tehát a jogerős ítélet nem jogszabálysértő. Más jogszabálysértésre pedig az alperes nem hivatkozott, a Kúria ezért, mivel a felülvizsgálati kérelemhez a Pp. 423. § (1) bekezdése értelmében kötve van, a jogerős ítéletet egyebekben nem vizsgálhatta felül.

[43] A fentiekből következően a Kúria a jogszabálynak megfelelő jogerős ítéletet a Pp. 424. § (2) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

Záró rész

[44] Az alperes felülvizsgálati kérelme nem volt alapos, ezért a Pp. 405. § (1) bekezdése és 364. §-a folytán alkalmazandó Pp. 83. § (1) bekezdése alapján köteles a felperesek részére egyetemlegesen megfizetni a felülvizsgálati eljárással kapcsolatban felmerült költségüket, amely a jogi képvisellel felmerült ügyvédi munkadíjból áll. Az ügyvédi munkadíj összegét a Kúria a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (3)-(5) bekezdése és a 4/A. § (1) bekezdése alapján állapította meg.

[45] A Kúria tárgyaláson kívül hozta meg határozatát.

Budapest, 2022. június 28.

Dr. Farkas Attila s.k. a tanács elnöke, Dr. Csőke Andrea s.k. előadó bíró, Dr. Simonné dr. Gombos Katalin s.k. bíró

A kiadmány hitelül: